

HOLLY BOURNE

Být holka je dřina 3

JSEM
HOLKA.
CO S TÍM?

HOLLY BOURNE

JSEM
HOLKA.
CO S TÍM?

#B3KLAB
YOUNG ADULT BY SLOVART

First published in the UK in 2016 by Usborne Publishing Ltd., Usborne House, 83-85 Saffron Hill, London EC1N 8RT, England. www.usborne.com

Text © Holly Bourne, 2016

Translation © Romana Bičíková, 2019

Czech edition © Nakladatelství Slovart

The right of Holly Bourne to be identified as the author of this work has been asserted by her in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act, 1988. The name Usborne and the devices are Trade Marks of Usborne Publishing Ltd.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise without the prior permission of the publisher.

This is a work of fiction. The characters, incidents, and dialogues are products of the author's imagination and are not to be construed as real. Any resemblance to actual events or persons, living or dead, is entirely coincidental.

Z anglického originálu *What's a Girl Gotta Do?*
vydaného v roce 2016 nakladatelstvím Usborne Publishing Ltd.

přeložila Romana Bičíková

Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., Praha,

v edici #Booklab v roce 2019

Redakce Jiří Kettner

Editorka Marie Iljašenko

Korektury Lucie Maršíková

Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Vydání první

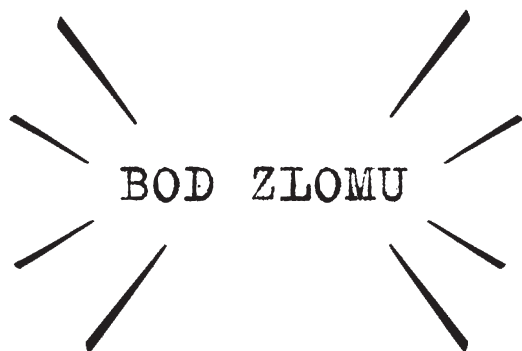
Cena uvedená na obálce je nezávazným
doporučením pro koncové prodejce.

ISBN 978-80-7529-671-9

10 9 8 7 6 5 4 3 2

www.slovart.cz

*Pro všechny holky, které nedělají to,
co je snadné, ale to, co je správné.*

Jedna

Vždyť jsem na sobě ani neměla krátkou sukni.

Pitomá myšlenka. Absolutně debilní myšlenka.

Ale potom, co se stalo, když ve mně všechno vřelo a po tvářích se mi koulely horké, vzteklé slzy, mi pořád běželo hlavou...

... Vždyť jsem na sobě ani neměla krátkou sukni.

Pokud teda vážně chcete vědět, co jsem měla na sobě, abyste si mohli být jistí, že jsem opravdu dokonalá oběť: byly to džíny. Obyčejné džíny. A krajková halenka. ALE KLID – ta svůdná krajka byla ÚPLNĚ SCHOVANÁ pod vlněným kabátem. Takže pokud úchyláci z dodávky nemají rentgenový pohled – *a tady bychom měli všichni poděkovat Bohu, že ho nemají* –, tak jsem na sobě neměla nic, *nic*, co by mohlo zavdat příčinu k tomu, co se mi toho dne stalo.

A stalo se mi tohle...

Šla jsem pozdě do školy, protože jsem se epicky pohádala s rodiči o Mé budoucnosti. To nebylo nic neobvyklého. Naši jsou Mojí budoucností posedlí, ale tahle konkrétní hádka byla obzvlášť příšerná. Z důvodů, které nezná

nikdo, ani já, jsem ji zakončila výkřikem „Zamedituj si nad TÍMHLE!“ a chytila jsem se za rozkrok. Pak jsem jim přímo před omráčenými obličejí práskla dveřmi a skoro v slzách jsem se hnala ulicí pryč.

Bylo jasno a chladno. Krásný říjnový den, jeden z těch, kdy zlatavé sluneční paprsky ani nehnu se rtutí v teploměru. Napůl jsem běžela, částečně proto, že jsem šla pozdě, a částečně, abych se zahřála.

Tu dodávku jsem spatřila hned, jak jsem zahrnula za roh.

V kabině seděli dva týpci, vypadali jako stavbaři a taky si mě okamžitě všimli. Zírali na mě skrz čelní sklo. Z toho, jak si mě prohlíželi, se mi okamžitě stáhl žaludek.

Taková ta ženská intuice.

Takový to *pozor, tady bude problém*.

Ne – to škrtněte. To není žádná ženská intuice. Nejsem žádná vědma – jen už mám hodně zkušeností se sexuálním obtěžováním, jako v podstatě každá holka na téhle planetě, která se kdy odvážíla někam jít.

Dodávka parkovala u chodníku na té straně tiché, rezidenční ulice, po které jsem zrovna šla. Na druhé straně totiž chodník nebyl. Na vteřinu jsem se zarazila a zvažovala svoje možnosti. Vycítila jsem, že z toho kouká průšvih, ale musela jsem kolem té dodávky projít. I když se mi už pořádně zvedal žaludek z toho, jak na mě civěli. Jako bych se měla za něco stydět...

Možná se v nich mýlím, pomyslela jsem si. Jeden z nich byl zhruba ve věku mého táty. Třeba se prostě jen nevinně rozhlížíjí. Třeba se vůbec nic nestane. A protože jsem byla sama a unavená a našťvaná a vůbec, neprošla jsem kolem nich se svým obvyklým sebevědomím.

Instinktivně jsem uhnula pohledem, předstírala jsem, že nevidím, jak na mě zírají, přitáhla jsem si kabát ještě víc k už tak zahalenému tělu a trochu jsem přidala do kroku.

Blížila jsem se k dodávce. Pořád jsem na sobě cítila jejich oči. Ale už jsem to měla skoro za sebou. Už jsem byla skoro u dodávky... skoro za ní... a... bude to v pohodě... nic se mi nestane... a navíc byl bílý den a taky jsem mohla křičet, ale křik nebude potřeba, protože všechno bude v pohodě a já jsem si jen v duchu ty dělníky představovala horší, než doopravdy jsou, a... a... a...

... a vtom se dveře dodávky otevřely.

Strnula jsem. Otevřené dveře mi zatarasily cestu. Mladší z obou chlápků se pomalu soukal ven a já zvedla oči, vyplašená, jako na trní. Protože proč ty dveře otevíral? Zaslechla jsem prásknutí a cukla sebou. Byly to dveře na druhé straně. Protože ten druhý chlap vylezl taky. Trhla jsem hlavou jeho směrem a sledovala ho, jak obchází auto a blíží se ke mně. Byl starý, plešatý a úplně brunátný, jako by si příliš mnoho let dával denně příliš mnoho piv.

Jeden tak stál přede mnou, druhý za mnou. Byla jsem obklíčená. A neměla jsem se kolem nich kudy prosmýknout.

Ten přede mnou promluvil jako první.

„S tou červenou rtěnkou vypadáš fakt sexy,“ pronesl tak úchylně chlípným hlasem, že jsem se otrásla odporem a málem jsem uskočila.

Ach ano. Na to jsem zapomněla. Měla jsem rty namalované rudou rtěnkou. TAK CO, TEĎ UŽ SI ZA TO MŮŽU SAMA?

Sklonil se, takže jsem ho měla přímo před sebou a neměla jsem jinou možnost než se na něj podívat. Byl mladší

než jeho kumpán – tváře mu pokrývalo chmýří, které nejspíš mělo být plnovous.

Plešatec za mnou se k němu přidal.

„Vzala sis ji kvůli nám, že jo, zlato? Líbí se nám. Moc se nám to líbí.“

Srdce mi bušilo tak prudce, až jsem se bála, že vybuchne. Dýchala jsem trhaně, nejistě. Naproti přes ulici stál v zahradě nějaký pán a stříhal uschlé květy z okrasného keře. Vyslala jsem k němu zoufalý pohled, tiché volání o pomoc. Ale zdálo se, že schválně dělá, že nic nevidí.

„Co je, kočko? Ty se s náma nebavíš?“

„Já...“ koktala jsem. „Já jsem...“

„Stydlivka, jo? Stydlivky takovouhle rtěnku nenosí.“

Mladší muž ke mně přistoupil o další krok blíž. Už jsem neměla žádný prostor. Páchlo mu z pusy, cítila jsem v jeho dechu něco nasládlého, jako by pil Red Bull. Zoufale jsem se rozhlížela, v duchu jsem odhadovala, kolik je vedle něj místa. A jestli se dokážu prosmeknout.

Měla jsem šanci. A využila jsem ji.

Prohнала jsem se kolem něj, odstrčila jeho rozpažené ruce a prchala ulicí, jak nejrychleji to šlo. Moje dupání se rozléhalo po chodníku, srdce mi málem vyskočilo z hrudi. Budou mě honit? Vždyť je den.

„DĚVKO!“ ulevil si za mnou jeden z nich.

Za zády se mi ozývaly další nadávky. Utíkala jsem dál – byla jsem si jistá, že mě pronásledují. Byla jsem si jistá, že to ještě neskončilo.

„NO TAK, PUSO, BYL TO JEN KOMPLIMENT.“

„KRÁVO UPJATÁ.“

Plíce mě pálily z mrazivého vzduchu, který jsem vdechovala. Zvedal se mi žaludek. Třásla jsem se tak moc, že jsem skoro nedokázala běžet rovně.

Jejich kroky jsem ale za sebou neslyšela. Když jsem doběhla na konec ulice, odvážíla jsem se rychle se ohlédnout.

Ti dva se opírali o svoji dodávku a smáli se. Normálně se ohýbali v pase a plácali se do kolen, chechtali se jako malé děti.

A já se snažila polykat slzy, které se mi draly do očí, v krku se mi udělal knedlík a pomyslela jsem si:

Ale vždyť jsem na sobě ani neměla krátkou sukni.

Dvě

A den byl čím dál tím horší.

Do školy jsem dorazila akorát včas a protrpěla si první hodinu společenských věd. Skoro jsem se nedokázala soustředit. Svírala jsem propisku v roztřesených prstech a snažila se psát si poznámky, které ale nedávaly vůbec žádný smysl. Neustále jsem si v duchu přehrávala tu scénu. To, jak se na mě dívali. To, jak jsem se cítila, když mi zastoupili cestu.

Učitel u tabule monotónně drmolil o nevýhodách většinového volebního systému a ve mně se svářilo několik protichůdných emocí.

Stud – jako bych si za to mohla sama. Jen proto, že jsem si natřela pusou tou pitomou rtěnkou, protože mi ladila s kabelkou a až do dnešního rána jsem z ní vždycky měla radost.

Zahanbení – z toho, že jsem je nechala, aby mě takhle rozhodili. Měla jsem pocit, jako by ze mě ti dělníci strhali oblečení a vystavili mě celé čtvrti.

Strach – že tam pořád budou, až se budu vracet domů...

A čistý, zuřivý vztek. Na ty chlapy – co jim dávalo právo takhle se mnou jednat? Proč mi nepomohl ten muž, který

stál přes ulici? Ale taky vztek na sebe... Lottie, proč ses sakra neozvala? Proč jsi je neseřvala? Co jsi to za slabocha?

Když hodina skončila, vydala jsem se do jídelny na studijní kroužek filozofie. Stoupala jsem si do fronty na hranolky, což je taková naše tradice. Tou dobou už jsem se netrásla jako osika, ale pořád se to ve mně mlelo.

„Ahoj, Lottie.“ Jane se postavila vedle mě, na tácu měla mléčný koktejl. „Jsi v pohodě? Vypadáš trochu přešle.“

Usmála jsem se na ni. Jane byla kámoška Evie, jedné z mých dvou nejlepších kamarádek. Chodily jsme spolu na předmaturnitní seminář z filozofie a já si k ní po několika neúspěšných pokusech o přátelství konečně nacházela cestu.

„Jsem v pohodě...,“ zalhala jsem. „Tak co, těšíš se na deontologickou etiku?“

Jane vzdychla a prohrábla si rukou vlasy, pár pramenů měla nově nabarvených na růžovo.

„Těším se, že mi pomůžeš ji pochopit.“

Kývla jsem na pozdrav Mikeovi a několika dalším známým, kteří se postavili do fronty za námi. Ploužili jsme se směrem k pultu s jídlem. Vytáhla jsem se na špičky, abych zjistila, jak to vypadá s hranolky.

„Ech,“ zaskuhrala jsem nahlas, „už jsou skoro na dně. Nesnáším hranolky ze dna – jsou vždycky studený a rozmocný.“

„Třeba si je ještě objedná někdo před tebou, takže donesou nový,“ utěšovala mě Jane.

„Doufejme, Jane. Doufejme.“

Ale nikdo přede mnou si hranolky neobjednal. Sjela jsem pohledem ty bídné zbytky – některé připálené, jiné ohnuté a rozmocené – a zamračila se. Otočila jsem se ke klukům

ze studijního kroužku, kteří stáli za mnou. „Takže, zachová se správně ‚utilitaristicky‘ a ty hranolky si objednáám,“ zavtipkovala jsem, „vezmu to na sebe, abyste vy dostali pěkně čerstvý hranolky z nový várky.“

Ale nikdo mě pořádně neposlouchal, což mě nakrkló, protože teď jsem měla talíř plný hnusných hranolků a ke všemu se nikdo nezasmál mému úžasné duchaplnému filozofickému vtipu.

Mike a ostatní si objednali hranolky z nové, krásně zlatavé várky, kterou donesli z kuchyně, a já se zatím vydala k rohovému stolu, u kterého jsme vždycky sedávali. Byl tu vydýchaný vzduch a páchlo to tu po smažených vejcích. Ohromnými okny sem dopadaly sluneční paprsky, takže mi bylo horko a smrad z vajec byl ještě horší. Jakmile jsme byli všichni – celkem sedm lidí: kromě mě ještě Jane, její přítel Joel a čtyři další kluci –, ujal se slova Mike, který dnešní schůzi vedl. Jednou, když jsem byla opilá a nadšená z toho, že jsem z cvičné maturity dostala pět jedniček, jsem se s ním líbala, a on mi ještě neodpustil, že jsem mu nedovolila zajít dál.

Mike mě sjel svým obvyklým nasupeným pohledem a začal. „Takže, bavil jsem se s učitelem a prej deontologie i utilitarismus v testu budou...“

Jeho slova se vytrácela v okolní změti hlasů, bez valné chuti jsem uchopila jeden vystydlý hranolek a v hlavě se mi znovu rozvířily myšlenky na dnešní ráno. Ta hádka s mámou a tátou byla FAKT špatná. Táta se pořád ještě nesmířil s tím, že jsem se hned na začátku školního roku rozhodla nematurovat z pěti předmětů. Přitom k tomu, abych se dostala na Cambridge, mi stačily čtyři. A dneska ráno se mě zase snažil přesvědčit, ať si to ještě rozmyslím – i když už je

říjen. Mamka mezi námi jako obvykle jen nervózně těkala a snažila se – neúspěšně – udržet mír.

„Měla by sis uvědomit, jaké jsou tvoje priority,“ řekl táta. Všechny podobné debaty vždycky začínal on. „Máš jen jeden pokus, Charlotte.“

„Já vím, že ten váš Klub starých panen je pro tebe moc důležitý, drahoušku,“ vložila se do toho máma. „A jsme na tebe velmi hrdí... ale nemyslíš, že bys ten čas zužitkovala líp, kdyby sis přece jen pro jistotu udělala maturitu ještě z jednoho předmětu?“

Já, Evie a naše třetí nejlepší kamarádka Amber jsme loni založily feministický debatní kroužek, pojmenovaly jsme ho Klub starých panen a všechno se pěkně rozjelo. Naše škola se toho chytila, a dokonce z toho udělala oficiální školní klub – Feministický spolek neboli FemSpol – a vedly jsme ho my tři. Měla jsem z toho ohromnou radost, ale táta moje nadšení ani zdaleka nesdílel.

„Podívej se, Charlotte,“ pokračoval. „To se ani nebojíš, jak ten váš feministický klub bude vypadat v přihlášce na vysokou? Jako víš co, není to zrovna... nejobvyklejší mimoškolní aktivita. Nemáte na škole něco jako debatní kroužek? To by se na Cambridge hodilo mnohem víc...“

Ten pokrytec! To bylo pořád *musíme zachránit svět a všichni jsme si rovni*, ale jen dokud nedošlo na jeho ambice ohledně jeho jediné dcery. V tu chvíli ho přemohla posedlost Prestiží a Důležitostí Vysokoškolského Vzdělání a najednou všem měřil dvojím metrem.

A mamka... no, ta si většinu času monotónně propěvovala nebo prostě jen říkala to, co si myslela, že musí říkat, abychom se přestali hádat.

Potrásla jsem hlavou a začala znovu vnímat Mikeovo mumlavé mumlání...

„No, takže já bych řekl, že utilitarismus řeší hlavně vyšší princip, a co je to dobro...“

Ten blbeček... Už jsme nad tímhle filozofickým směrem strávili nejmíň den. Strašně jsem nesnášela, když studijní kroužek vedl někdo jiný než já, ale museli jsme se střídat. Co mě to jen popadlo se s ním tehdy líbat?

„Takže když teorii utilitarismu aplikujeme na...“ Mumly mumly mumly... Můj mozek jeho drmolení znovu vytěsnil a já se jen dívala, jak si Jane hraje se svými růžovými prameny vlasů.

Ti dělníci... Jak se na mě dívali...

Celé ráno jsem se s tátou a mámou hádala o feminismu – a jen co jsem vylezla ze dveří, nakráčela jsem do situace, ze které bylo naprosto očividné, proč feminismus pořád *potřebujeme*.

Proč jsem na ty chlápky nezařvala?

To, jak se na mě dívali...

Otrásla jsem se. Tak nápadně, že mi Jane věnovala spiklenecký úsměv, jako by chtěla říct *neboj, já se taky nudím*.

Usmála jsem se na ni a přenesla svoji pozornost na skupinku studentů u staříckého školního jukeboxu – strkali do něj mince a chichotali se.

Rozhostilo se ticho, a pak se z reproduktorů v jídelně ozvaly tóny první písně. Od ostatních stolů zašuměl smích.

Vybrali písničku „Let’s Get It On“ od Marvinu Gaye. Začínal to být celoškolní vtip, ta písnička tu hrála pořád.

„No a když si projdeme otázky z loňského testu...“, snažil se Mike překřičet Marvinův ječák, ale moc se mu to ne-

dařilo. Joel už se otočil na Jane a předstíral, že tu písničku zpívá jí. Hlavou trhal tak vehementně, až se mu culík komíhal sem a tam. Jane pohupovala rameny... dokonce i já jsem si mimoděk ťukala propiskou do rytmu. Nechala jsem se unášet známou melodií té odrhovačky, dokud Mike hlasitě nepronesl...

„Takže nejjednodušší způsob, jak pochopit utilitarismus, jsou hranolky z naší jídelny.“

Upustila jsem propisku na zem, a když jsem se znovu vynořila zpod stolu, Mike ukazoval na můj talíř.

„Lottie se obětovala a nechala si naložit poslední porci ze starý várky, protože věděla, že potom víc lidí po ní dostane čerstvý hranolky z nový várky. Dokonalejší příklad utilitarismu, že jo?“ Zazubil se na všechny okolo, jako by je vyzýval, ať se zasmějí jeho vtipu – a všichni se zasmáli.

Usmívali se a pokyvovali. Já jen zavrtěla hlavou, příliš omráčená na to, abych se vzdala slovo.

„Dobřej postřeh, Mikeu.“

„Jo, nikdy by mě nenapadlo, že to může bejt tak jednoduchý.“

„Sorry, že máš blbý hranolky, Lottie,“ zsalutoval mi Joel, jako bychom byli v armádě. A všichni se znovu zasmáli.

Zalétla jsem pohledem k Jane, jestli si toho všimla, a Jane pokrčila rameny a zvedla oči v sloup, takže jsem věděla, že jsem v právu.

Nesmála jsem se. Nepřikyvovala jsem. Nesouhlasila jsem s nimi.

Nemohla jsem tomu uvěřit.

Na tohle jsem přišla já. Byl to *můj* vtip!

A Mike ho bez uzardění vydával za svůj.